

La cartera trobada al carrer.

Com que aquella tarda vam acabar la reunió abans del que estava previst, vaig aprofitar per anar als magatzems Mitsukoshi i comprar alguns regals per a la família. Petites coses, diferents, no gaire cares, però d'un bon valor funcional. Vaig comprar una caixa de retoladors de bola amb tintes metàl·liques, un treu-grapes de palanca i uns bastonets de bambú lacats i decorats amb motius florals que tenien un tacte molt fi i agradable.

Mentre caminava cap a l'estació Keio més propera, vaig adonar-me com anava creixent el tràfec de vianants que, a aquella hora, tornaven de la feina i es dirigien cap a casa. M'havia situat a la dreta de la vorera per deixar pas lliure als nombrosos transeünts que anaven amb el temps just.

Un home de mitjana edat, no gaire alt, m'acabava de passar. Caminava amb pas lleuger i semblava tenir molta pressa. De la butxaca del darrere dels pantalons li sobresortia bona part de la cartera, que inevitablement va caure a terra uns metres més endavant.

Mentre l'home avançava immers en els seus pensaments, aliè del tot a la desafortunada situació, va notar que algú li parlava i li tocava suaument l'espatlla. Es va girar sense alentir el pas i, en trobar-me just darrere seu, va fer un salt cap endavant mentre girava bruscament tot el cos. La seva expressió reflectia sorpresa, ensurt i una gran desconfiança.

Jo ja m'havia aturat. Aleshores jo era més aviat prim i duia un poblat bigoti. Amb la mà estesa li oferia la cartera que acabava de recollir de terra, mentre procurava adoptar una expressió tan afable i tranquil·la com podia.

Vaig adonar-me que l'home rebutjava la cartera. Aleshores em va venir al cap els molts promotors que es guanyen la vida al carrer oferint als atrafegats transeünts, petits paquets de mocadors, o llumins, o una altra propaganda de

promoció. Sens dubte m'acabaven de confondre amb un d'aquest promotors. Amb un de molt atípic, occidental, prim i amb espès bigoti.

Com que no ens podíem entendre amb el llenguatge, vaig optar per descriure mímicament el que havia passat. Primer em vaig girar lleugerament per assenyalar i estirar la butxaca del darrere del meu pantaló. Amb el dit, vaig assenyalar-li els pantalons i vaig escenificar la caiguda de la cartera. Mostrant on era, on havia anat a parar, i com jo, que l'acabava de recollir, se l'estava lliurant.

Amb la mà fixa a la butxaca del darrere del pantaló, el nostre home confirmava que realment li estaven tornant la cartera que sens dubte acabava de perdre. El seu semblant va canviar per complet. Es va acostar i va agafar suaument la cartera.

Va fer un petit pas enrere i va fer una primera reverència de gairebé noranta graus. Després es va apropar; vaig somriure i vaig inclinar lleugerament el cap per tornar-li la salutació. Em va tocar moltes vegades el braç i l'espatlla mentre mostrava la seva alegria i la seva satisfacció sense parar de parlar.

Ara el nostre home m'explicava en una llengua incomprendible, que acabava de perdre la cartera, i que la fortuna havia fet que passés per aquest lloc un ciutadà estranger, que estava a més de deu mil quilòmetres de distància de la seva casa, i que l'havia recuperada gràcies a ell.

En aquest punt de l'explicació, l'home ja havia fet nombroses reverències, i m'havia agafat els dos braços amb les dues mans. Finalment, alçant la veu, i expressant de nou amb més afany la seva gratitud es va retirar lleugerament, va fer de nou una reverència, i em va mostrar el seu somriure més sincer, va aixecar la mà fins a l'alçada del mentó, la va agitar i va seguir de nou el seu camí.

Vaig continuar el meu passeig mentre seguia aquell home amb la mirada. Per dues vegades vaig veure com comprovava que encara portava la cartera; i li vaig tornar cortesament la salutació quan el nostre afortunat es va girar diverses vegades per saludar-me agitant el braç.

Double I

Agost 2025